

Úgy csináld, hogy fájjon

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 1. szám, 2020. január 3.

Értem én, hogy meg kellene ijednem, de lassú vagyok, tompa, és fontosabb volna most a hányingerre összpontosítanom. A nyelvem tövén, hátul érzem azt a jellegzetes, refluxosan felfutó nyálpatakot, ami megelőzi a gyomortartalom robbanásszerű belökődését a torokba. Nagyon ideje volna tehát felvennem a megfelelő pozíciót, szeretnék két kézzel megkapaszkodni a hűvös, stabil wc-csészében. De Christine-nél felbugyog a sírás. A már ismert műsor, a héten másodszor. Mi van, ha tényleg bedobja a villanymelegítőt a vízbe. Nem szállhatok ki a jelenetből. Pedig most kéne itthagyni. Becsapni az ajtót, itthagyni neki mind az ezerkétszáz frankot a párkányon a nizzai fésűscsiga alatt. Soha föl se hívni. Vagy egy doboz altatót: intézd el magad, kisanyám. Nem: ittmaradni és megcsapdosni fehér, gödröcskés fenékhúsát a villanymelegítő vastag, fonott zsinórjával, aztán katonásan megdugni. Kirepeszteni a vákuumot. Majd adok én neked.